

ORAVECZ NÓRA

TEJSZÍNHA
B
NÉLKÜL

A 16 000 FACEBOOK MEGOSZTÁST MEGÉRT

HOVA KURVULTOK CSAJOK???

SZERZŐJÉNEK ELSŐ KÖNYVE

Tejszínhab nélkül...

Nem csak szingliknek!

Oravecz Nóra

ISBN: 978-615-5236-01-3

Copyright 2011 Oravecz Nóra

Minden jog fenntartva!

Borító: www.charge.hu, Takács Viktória

Nyomdai előkészítés és gyártás: HVG Press Kft.

Előszó

Több óra beszélgetés, több tucat ember támogatása, ennél is több folyamatos biztatása, hajnalokba nyúló eszmecserek, több oldalas e-mailek, sok-sok mosoly, ugyanannyi könny és írással töltött esték. Régi barátságok elmélyülése és újak születése.

Nyisd ki, és ez vár Rád. Talán érzed. Minden betűjében, minden szavában ott vannak. Ők. Azok, akik nélkül nem lenne következő lap.

Egy darab belőlem. De csak egy picit. Sokáig nagyobbak saccoltam, ám valaki rávilágított a magamról alkotott kép 100%-ig szubjektív voltára. Nem kérdezte, csak megfogta a kezem és elvezetett egy másik sarokba. Kinyílt a szemem. Objektív képet kapva már én is így gondolom:

„És Nórim, itt jelezném, hogy Te NEM vagy szingli. Egy értelmes, érzelmileg felnőtt nő vagy, aki nem tartozik ebbe a csoportba. Egyszerűen csak még objektíve fiatal vagy ahhoz, hogy meglegd az igazit. De szép vagy és sugárzol. Nem könnyű meló, mert a túlságosan sugárzó nőhöz túl sugárzó férfi való... de mivel sugárzol, ezt az arra érdemes észre is fogja venni, pont ebbe a sugárzásba fog beleszeretni. Tudod, aki meg nem rezeg veled egy szinten, az méltatlan a fényedre, szívem. Te csak egyedül vagy, jól érzed magad, használd ki, épülj belőle, szerezz tapasztalatokat, hogy a fényeddel egyszer csak boldoggá tedd őt, ha szerenád ad

a cuki kis lakásod ablaka alatt :-) (ahol a konvektor akkor is az enyém... :-))”

Fruzi

**1A Magyar Virtuális Enciklopédia szerint a szingli – egyedülálló nő vagy férfi, aki tudatosan úgy alakítja az életét, hogy huzamosan nem fér bele se társ, se család. Jellemzően városi, képzett, jó anyagi helyzetben lévő, fogyasztásorientált, húszas-harmincas-negyvenes éveikben járó emberek, akik csak alkalmi kapcsolatokat tartanak fenn.*

A könyvben található blogjellegű bejegyzések mind személyes nézőpontok végeredményei, így a „szinglik” fogalmát is másképp, a szakirodalomtól eltérően szubjektív módon közelítik meg.

A könyv a húszas éveiben járó, egyedülálló szingli, félszingli, vagy a szinglivé válás felé haladó emberek történeteit, érzéseit, csatáit és persze életstílusukat taglalja.

"Többé nem félek attól, hogy felfedjem gyengéimet vagy másokéit. Végül is arra a meggyőződésre jutottam, hogy az igazságban nincs semmi szégyellnivaló, csak szabadság van, és minden történetnek joga, hogy a maga idejében elmondassék."

Jane Austen

Amott a hegytetőn, a völgybe néztem át,
ott láttam három grófot, ki vízen csónakáz.

A legislegifjabbik gróf, ki a csónak szélén állt,
aranyserleg a kezében, s piros borral kínált,
köszönöm, kedves gróf úr, de el nem fogadom,
hisz én szegény lány vagyok, se kincsem, se vagyonom.

Ha te szegény leány vagy, se kincsed, se vagyonod,
gondolj egy forró csókra, mely szívemen dobog.

Én nem gondolok semmire, hisz úgysem érem el,
holnap zárdába megyek, hol fátyol takar el.

Ha te a zárdába méysz, hol fátyol takar el,
szívednek hű szerelme, ott is megkeres.

Másnap a gróf becsenget a zárda ajtaján,
hol az az új apáca, ki tegnap érkezett.

Ide be nem jött senki, és ki sem mehetett,

Rátok gyűjtöm a zárdát, ha ki nem külditek.

E szóra kilép a lány, arca halovány,
haja rövidre vágva, hisz ő apáca már.

Gróf kiveszi zsebéből aranygyűrűjét,
fogadd el tőlem, szép lány, szerelmem hűségét.

Köszönöm kedves gróf úr, de el nem fogadom,
hisz én a zárda mélyén már úgysem hordhatom.

Gróf kiveszi övéből, arany pisztolyát,
agyonlőtte a szép lányt, s utána önmagát.

A zárda falai között három gyertya ég,
most temetik a szép lányt és a gróflegényt.

Valahogy itt kezdődött minden. Amikor kicsi voltam, Anya mindig ezt énekelte. Mert ezt kértem. Megállás nélkül. Mindig. Mert imádtam. Annak ellenére, hogy az akkori egyébként 3-4 éves agyam fel sem fogta, hogy miről szól a dal... A „Jaj, kislányom már megint ezt? Nem unod még?” kérdéssor után valahogy mindig meggyőztem, hogy énekelje el. Ő pedig énekelt.

Több százszor hallottam, ám csodával határos módon mégsem tudok egy sornál sem többet a szövegéből, ami már szinte kísérteties. Ám addig, amíg a többi gyerekdal a feledés sötét, nyirkos homályában örökre elveszett, ez az egy valahogy megmaradt bennem. Legalábbis a címe és a dallama biztosan.

Teltek-múltak az évek, amikor egy szomorú győri éjszakán azon kaptam magam, hogy a Nicholas Sparks regénye alapján íródott Séta a múltban című filmen sírunk annyira keservesen, mint még soha. Emlékszem, annyira zokogtunk, hogy elfogyott az összes zsebkendőnk, így már csak a WC-papír maradt. Gurigákkal a kezünkben sírtunk tovább.

Aztán ahogy vége lett, úgy hirtelen ismét megszólalt a dallam a fejemben. Anyával pedig annyi év után ismét elénekeltettem. Aztán szépen lassan minden megvilágosodott.

Szembesülni azzal, hogy tudat alatt is meghatároz egy dal... Nem könnyű. A párkapcsolati fronton domináns hitetlenség talán innen ered. Tudattalanul, de a „szegény lány” szavai mégis mélyen a lelkembe vésődtek:

„Én nem gondolok semmire, hisz úgysem érem el,
holnap zárdába megyek, hol fátyol takar el.”

Így lett a munka az én „zárdám”, az írás pedig a fátylam, amit időről időre el tudtam húzni, elzárva magam bármiféle érzelemtől.

Ám ahogy az arcodat sem takargathatod egy életen át, úgy a Nap sugarai elől sem menekülhetsz: ugyanis a Szerelem eljön egy napon, hogy lerántson rólad mindenféle álcát és „fátylat”. De addig hosszú út vezet.

Szingliség, de honnan?

Egyszer volt, hol nem volt, az Üveghegyen túl, ahol a kurta farkú malac túr, volt egyszer Jóska, aki találkozott a Jolánnal, majd szerelembe estek, és rögvest egybekeltek, majd boldogan éltek, amíg meg nem haltak - ahogy az a nagy könyvben meg van írva.

Blablabla. Na persze. Csak épp a 21. századra a Jóskák kihaltak, eltérültek nemi hovatartozásukban, megházasodtak, kapcsolatban élnek, nem akarják elkötelezni magukat, vagy a jó Isten tudja, mi történt velük. Mi pedig szépen hoppon maradtunk. Legalábbis egyedül. Szingliként. Három ikszen belül vagy már azon is - rég - túl.

Sokáig azt gondoltam, jó volt még a nagyszüleinknek, akkor nem volt és nem is lehetett volna szingliség. Nekik csak a főzéssel és a gyerekneveléssel kellett foglalkozni, nem az önmegvalósítással - lassítva a világ fejlődését. Talán ők még hihettek a mesékben, várhatták a királyfit... Tévedtem.

Ők is ugyanúgy csalódtak. Az egész talán valamikor akkor kezdődött, amikor becsöngetett a szomszéd Jóska, akivel pár hét után vadállat módjára estek egymásnak a hátsó kertben, minekutána rájöttek, hogy jaj de nagyon szeretik egymást - még ha nem is úgy volt. Ezt követve rohamléptekkel jött a májusfa meg a házasság. Mert nem volt más választásuk. Ők még nem vehettek pár ezer forintért repülőjegyet a Wizzairnél, vagy ha mégis elhagyták az országot, kint is maradtak örökre. Többségük nem hogy nem utazott el, a lakóhelyét sem hagyta el soha. Így valóban nem válogathattak. Maximum átjártak a szomszédba „tehenet

etetni". Ám mind a mai napig, mély levegővételek közepette nosztalgizáló nagyanyáink szájából gyakran hallhattunk ilyen és ehhez hasonló mondatokat: „mikor mi gyalog hordtuk a szomszéd jánnal az ételt az embereknek a tarlóra”.

Ezért van annyi durcás idős. Nézd csak meg őket. Akár a nagyszüleidet, legalábbis az egymáshoz fűződő viszonyukat. Segítek, döntő többségüknél a választás lehetőségének hiánya következtében fellépő „nekem nem volt más választásom”-tézist láthatod. Talán azért, mert a Babi néni elhappolta előlük a jobb „partit”. Maradt a Feri, aki nem a Jancsi volt... De még mindig jobban jártak vele, mint a Bélával. Általában ez volt a felállás.

Számunkra felfoghatatlan, hogy mekkora harc zajlott akkoriban egy férfiért. Főleg, ha az még jól is nézett ki. Még szüleink korában is a kínos kategóriába tartozott az, aki 21 évesen még nem volt házas. Arra már ujjal mutogattak.

Na ezért nincs követendő példa előttünk. Aztán egy gyönyörű szép, talán napsütéses napon elkezdtek vetíteni hazánkban is a Szex és New York-ot. Nők ezrei akartak olyanná válni, mint ők. A sorozat epizódról epizódra nemzette meg a szinglikultuszt, majd vajúdott vele kilenc hónapon át, minél több nőhöz eljuttatva, míg világot nem látott az első magyar szingli réteg.

A nők önmegvalósítása egészen a feminizmus kirobbanásáig lehetetlennek tűnt. Brüsszeli utam alkalmával az EU Parlament több ülésén járhattam, ahol egy számomra teljesen megdöbbentő dologgal találkoztam: mind a mai napig zajlik a nők „felzárkóztatása”. Ugyanis még mindig nincsenek férfitársainkkal egyenlő jogaink. Ez persze sok dolgot megmagyaráz. Legfőképp a feminizmus kirobbanását, na meg az ennek következtében kialakult széles szingli réteget.